

„Beru to!“ rozhodla se najednou Eva. Snad jenom proto, aby viděla, jak to Gábinu vyvede z míry. A povedlo se. Když vzala do ruky pero a naklonila se nad smlouvu, všimla si, jak jí na tváři cuká sval. Když podepisovala, Gábina se na to zřejmě nemohla dívat. Očima hlídala strýčka, který se na Evu na rozdíl od ní spokojeně usmíval.

Bylo to její vítězství a pravdou je, že ona vyhrávala ráda. Byla zvyklá vyhrávat, i když soubojů tohoto typu zatím moc nevybojovala.

Strejda Dušan si mnul ruce a byl spokojen, protože dosáhl svého. Nejenže Evě pomohl, ale hlavně získal dohled nad celým projektem. Chtěl vědět vše, co se kolem něj šustne. Proto na to nasadil Gábinu. V ní měl jistotu, že mu Evu po všech stránkách dokonale ohlídá.

Po podpisu smlouvy Eva sbalila své věci, smlouvu a taky první honorář ve svém životě. Se smíšenými pocity opustila strýčkovu kancelář i budovu televize. Nasedla do auta a rozjela se domů. Byl čas se připravit se na další výjezd do přírody. Ale ještě předtím si nutně potřebovala udělat radost. Za první honorář si musí něco koupit. Cokoli, klidně jen nějakou malou cetku. Byla to tradice. Rituál. Že se to má tak dělat, aby se i v budoucnu peníze hrnuly, jí vysvětlil kdysi děda. A ona ctíla jeho tradice. Cestou do nákupního centra uvažovala, jak vyřeší dobíjení baterií kamer, mobilu a notebooku v chatrči. Chtěla zavolat Adamovi, aby ji poradil, ale sama sobě to zakázala. Inspirace k ní nečekaně přišla z rádia. Jakýsi maník se v rozhovoru o ekologickém bydlení rozpovídal o čisté energii. Evu to zaujalo. Nejenom proto, že před chvílí zrovna myslela na Adama, ale dotyčný v rádiu ji v několika následujících

větách pomohl vyřešit i její problém s energií v chajdě. Mezi řečí totiž poznamenal, že v budoucnosti bude zřejmě každé druhé auto jezdit pouze na elektřinu. A takové auto bude schopné v případě výpadku proudu zabezpečit elektrickou energií celou domácnost po dobu dvanácti hodin. Eva nemusela nic přepočítávat, jednoduše jí došlo, že pokud je její auto schopné utáhnout celý dům, s přehledem jí pomůže s dobíjením těch pár přístrojů závislých na elektrické energii.

Když se to tak vezme, byl to její šťastný den. Měla být spokojená, ale nebyla. Bylo to způsobeno vzpomínkou na Adama, či náhlým pocitem velké zodpovědnosti vyplývající ze smluvního závazku, který před ní stál po podpisu smlouvy? Anebo obavou, že se jí to nepovede?

XIII.

Nebylo na co čekat. Zase měla pocit, že se musí co nejdříve dostat ven do přírody. Do otevřených prostor, kde se mohla zhluboka nadechnout, přemýšlet a pustit se znova do práce. A třeba opět narazí na nějaký poklad. Vše bylo schváleno, vše bylo podepsáno a taky přijímáno k natáčení. Po návštěvě televize a následovném náročném tréninku v tělocvičně sebrala všechny síly a večer stihla ještě udělat pár poznámek a natáčecí plán pro příští tři dny. Počítala s tím, že se jí povede natočit většinu instruktážních záběrů potřebných k následnému sestřihání absolventského dokumentu. Do nich pak začne vplétat dějové linie, které budou potřebné pro televizní sérii.

Od chvíle, kdy ráno zazvonil budík, muselo vše běžet jako na drátkách. Podle plánu měla již za necelou hodinu sedět ve svém naloženém autě ve společnosti čtyřnohé přítelkyně Dejzy a vzdalovat se metropoli. Vše vypadalo dobře, ale když snesla bágly s technikou k autu, za stěračem našla papírek s výhružným vzkazem.

„Dej si pozor. Zvolila sis špatný místo a špatný téma! Mohla bys na to ošklivě doplatit. Jako ON!“

„To je ale sprostý! Ty mrcho!“ problesklo Evě hlavou. Jako první jí napadlo, že v tom má samozřejmě prsty Gábina. Protože kdo jiný? Zmuchlala papírek a chtěla jej zahodit, jenže si to nakonec rozmyslela a výhružný vzkaz opět rozprostřela a vyrovnala. Odložila jej do kastlíku auta. Pro jistotu. Bude mít alespoň nějaký důkaz, kdyby se začaly dít věci.

Cestou k rodičům, kde na ni čekala Dejzy, říkala si v duchu, že snad bylo lepší udělat film o MMA a o mistrovském zápasu, který na ni čekal. V rámci natáčení mohla pravidelně a hlavně poctivě trénovat prakticky už teď. Jedno pěkně skloubit s druhým. Trenér by byl štěstím bez sebe, ona by byla lépe připravená a v podstatě mohla zabít rovnou dvě mouchy jednou ranou. Jenomže natáčet dokument o sobě jako nějaké hvězdě a mistryni, to jí bylo jaksi proti srsti. Ano, uvažovala o tom jako o tématu pro svůj závěrečný dokument, ale pokaždé dospěla k názoru, že musí najít něco lepšího. Ale ten anonym jí vrtal hlavou. Vyvolával v ní pochybnosti. A snad na chvíli i výčitky. Ale rozhodla se správně. Bylo to přece tak spontánní! Bylo to osudové. A všichni, tedy kromě trenéra Bati a příšerné Gábiny, byli tím nápadem doslova nadšeni. Nechtěla sama sebe znovu a znovu přesvědčovat o správné volbě. O tom, že rýžování zlata má v sobě cosi vzrušujícího, dobrodružství a nepoznanou romantiku. A tohle všechno do svého dokumentu ona přece dostane. Ale co když si toho před důležitým zápasem naložila trochu moc?

Vše se jí to v hlavě mlelo, rozpadávalo a zase dávalo dohromady v jeden celek. O podobě dokumentu si dávno udělala jasnou představu, a tu teď přece kvůli jednomu výhružnému cáru papíru hned tak nezhodí.

Babička, která zůstávala kvůli bolavým kloubům raději celé dny doma, na zahradě, na ni už čekala. Ještě více než babička se ale těšila Dejzy, která jako by dobře věděla, že pojedje na veliký výlet. Na psa byla snad až příliš chytrá. Někdy to dokonce vypadalo, že rozumí každému jejich slovu. Dovedla se nejen radovat a poslouchat, ale i zlobit a urážet. Uměla krásně trucovat i neposlušchat. Když naskočila k Evě do auta, rozvážně a s patřičnou dávkou aristokracie, která k ní patřila, se na ni podívala, jako by ji chtěla upozornit, aby byla při jízdě opatrná, když má v autě tak vzácnou pasažérku. A Eva jí moc dobře rozuměla.

„To víš, že jo!“ podrbala ji za ušima. „Máme čas!“

Dejzy se jenom spokojeně podívala před sebe, jako že již můžou vyrazit, a na babičku, která ještě spěchala k brance s košíkem, se už ani nepodívala. Babička ještě donesla Evě košík buchet s makovou a tvarohovou náplní na cestu. Eva jim nikdy nedokázala odolat. Milovala tyhle domácí babiččiny buchty už jako malá holka. Vonněly jinak, než když je pekla máma, nebo i Eva sama. Vlastně je nikdo nedovedl udělat tak jako babička.

Se sladkou vůní, která naplnila auto, se mohly vydat na cestu. Pravda, byly v mírném časovém skluzu, ten ale nehrál žádnou roli. Přestože podle plánu už měly pomalu parkovat v borovicovém háji u chatrče, nikam nespěchaly. Eva si musela ke všemu připomínat, že ještě předtím, než Matyldu u chatrče zaparkuje, musí ji dobít na maximum. Potřebuje mít jistotu, že jí na těch pár dnů poslouží jako spolehlivá elektrárna.

Jen pár kilometrů od toho místa měla být dle energetické mapy dobíjecí stanice, a tak jen doufala, že bude otevřená a funkční.

A kompletní nabití jim zabere ještě nejméně tři čtvrtě hodiny. Čas nepředhoníš, říkala jí svým moudrým pohledem Dejzy, a Eva souhlasně přikývla.

„Odpolední natáčení už zřejmě nestihneme, ale o to víc času budeme mít na pečlivou přípravu,“ pronesla k Dejzy, která se na ni podívala vděčným pohledem. „A meteorologové hlásili slunečný týden. Takže se máme na co těšit!“

Když Eva konečně zaparkovala s plně nabitou Matyldou na oblíbeném plácku pod korunami borovic, bylo poledne.

Dejzy radostně vyběhla z auta a hned si vše kolem musela řádně očichat a označkovat. Pomocť s batohy a všemi těmi potřebnými věcmi, které s sebou Eva táhla, jí sice nemohla, ale alespoň razila cestu. Bylo až s podivem, jak jistě před ní pobíhala a vedla jí rovnou k chatrči, kterou z těch míst nebylo ani vidět. Přestože z okna bylo na louku i borovicový háj vidět náramně, chata samotná zvenku vidět nebyla. Společně prošly zatačkou pod skalním převisem, přebrodivy potok, ve kterém se Dejzy rovnou celá vykoupala, a byly na místě. Dejzy měla radost. Viditelně se jí na tom místě líbilo. Eva odemkla a podívala se dovnitř, aby se ujistila, že všechny věci, které tam nechala, jsou na svém místě. Zámek byl neporušený, a tak se její obavy rychle rozplynuly. Dejzy musela být jako vždy všude první, takže ještě než Eva stačila do chatrče vstoupit, proklouzla jí pod nohama.

„No jasně!“ smála se Eva. Už zapoměla na její zvyklosti. Otevřela okenice a vpustila dovnitř světlo. Techniku, kterou bude dnes potřebovat, poskládala na palandu a chystala se nejdříve něco sníst, než se pustí do příprav natáčení. Věděla, že později odpoledne

bude pro filmování ideální světlo. Měla pár hodin k dobru, aby se podívala ještě jednou na komentář, který bude k záběrům přímo do kamer namlouvat. Ze všeho nejvíc nesnášela, když se zamotala a pak uprostřed sekvence vše pokazila, protože se přeřekla, nebo zapomněla na něco důležitého.

Ve stínu skal panoval příjemný chládek. Eva usedla na úzkou terasu s blokem a tužkou, aby si, jak byla zvyklá, vše zapsala. Po chvilce si ale uvědomila, že nevidí svou ochránkyni. Porozhlédla se kolem, zavolala na ni, ale Dejzy se neobjevila. Jak se soustředila, zevnitř chatrče slyšela zvuky, které ji nakonec přinutily vstát a jít se podívat, co se tam děje. Když vstoupila, naskytl se jí podivný pohled. Dejzy byla namáčknutá pod palandou a snažila se vyškrábat do zdi díru. Cosi se jí tam zjevně nelíbilo. Kňourala, hrabala drápy a nechtěla přestat, i když jí Eva několikrát okřikla. To nebylo jen tak, když takhle neposlechla. Evu to přinutilo k tomu, aby zabrala ze všech sil a palandu odsunula od stěny. Bylo tam šero, proto hned nic neviděla, ale když si po chvilce posvítila baterkou a Dejzy odstrčila stranou, hned si všimla, že se zdi není všechno v pořádku. Na místě, kde pes hrabal a drápal, byla opřená jakási tenká deska, něco jako překližka, která cosi zakrývala. Když ji Eva odtáhla stranou, v prkenné zdi se rýsoval obrys čtvercového otvoru. Překližka tam tedy nebyla jenom tak odložená, ale měla nepochybně cosi zakrýt. Eva se sklonila, aby se na tajemný objev mohla podívat hezky zblízka. Dejzy, která ji stála za zády, nedočkavě kňourala, vrčela a vrtěla se. Tlačila se přes ni k otvoru ve zdi.

„Dejzy! Co blbneš. Klid!“ okřikla ji, aby se trochu uklidnila, přitom ale sama cítila, jak se v ní zvedl adrenalin a samou zvědavostí

se jí rozbušilo srdce. Bylo to velice vzrušující. Když se zvedla, aby si přinesla nůž a sekyru, Dejzy ihned využila příležitosti a vrhla se na zeď, aby se jí prokousala a prodrápala.

Eva jí musela opět odstrčit stranou, aby se znovu dostala za palandu.

„Copak je s tebou?“ Dejzy poslechla.

Pomocí nože pak Eva rozřízla škvíru mezi latěmi po linii, která kopírovala naznačený obrys. V tu chvíli si byla naprosto jistá, že objevila podivná, tajemná dvířka. Rychle pospíšila pro kameru a stativ, aby zahájila neplánované natáčení.

„Pane jo!“ řekla nevěřičně do kamery a uhnula stranou, aby objektiv mohl zaostřit na čtvercový rám tajných vrátek. „Že by takto vypadal vchod do samotného pekla?“

Odehnala znovu Dejzy, která se motala v záběru a za každou cenu se chtěla dostat do filmu. Eva se v tu chvíli musela smát.

„Hodná Dejzynka, našla tajemná dvířka. Co když za nimi bude poklad? Anebo něco děsivého?“

Dejzy jí za to letmo olízla nos a roztržitě se kolem ní motala dál. Chtěla jí pomáhat, ale když nakonec pochopila, že se to nehodí, zůstala sedět kousek stranou a tvářila se ukřivděně. Jen občas tiše zakvílela. Eva se na ni významně podívala.

„Chytrá,“ pochválila ji Eva a pes, jako kdyby rozuměl, jenom znovu párkrát zakňoural.

„Tak jo!“ řekla, jako kdyby si potřebovala dodat odvahy, podívala se do kamery a vzala do ruky sekyru. „Jdeme na to!“

Ostří sekyrky zarazila pod spodní okraj a zapáčila. Dvířka byla z oceli. Proto taky něco vážila a nebylo snadné s nimi hned

pohnout. Eva ale byla nejen docela zručná, ale taky dost silná na to, aby je zdolala. Podařilo se jí nadzdvihnout je asi o dvacet centimetrů. Dvířka se neotvírala do strany, ale v drážkách jezdila nahoru a dolů. Z druhé strany byl na nich jakýsi filc, jako kdyby měl prostor chránit od hluku, nebo naopak chatrč od chladu. Otvor nebyl nijak velký, odhadovala jej na čtverec o rozměrech kolem šedesáti centimetrů, možná o malinko víc. Nakonec se Evě povedlo padací dvířka, tak trochu připomínající gilotinu, otevřít úplně. Aby však mohla nahlédnout dovnitř, anebo dokonce vejít, bylo nutné je podepřít alespoň klackem, aby se vlastní vahou zase neza-vřela. Na vnitřní straně totiž nebyla žádná klika, či alespoň madlo, pomocí kterého by se dvířka dala otevřít. Toho si Eva všimla okamžitě. Došlo jí, že kdyby se dvířka zavřela, až bude uvnitř, měla by veliký problém. Podepřela je tedy klackem od potoka a nejdříve jen baterkou posvítila dovnitř. Snažila se prozkoumat prostor za zdí pod skálou.

XIV.

V kanceláři majitele a šéfa OK TV toho dne odpoledne stoupl adrenalin do hlavy také Gábíně. A sice po výměně názorů s Dušanem. Gábina nechtěla vzít práci, kterou ji svěřil. Eva a její příběh se jí zdály být příliš jednoduché a nezáživné, než aby udržely pozornost a sledovanost v pěti po sobě následujících částech. Kromě toho samotná spolupráce s mladou namyšlenou studentkou, to už taky nebylo nic pro ni. Věřila, že ji šéf pochopí a vyjde jí vstříc. NePOCHYBNĚ i vzhledem k tomu, co se mezi nimi občas strhlo. Gábina tomu říkala „náhlé přerušované vzplanutí“. Nebránila by se ani trvalejšímu vztahu, jenže Dušan byl jednoduše svůj, jak se o chlapce jeho ražení říká, a ona ho milovala i takového. To odpoledne se moc snažila svého guru přemluvit, aby projekt Zlatokopka dal na starost někomu jinému.

Jenomže Dušan se najednou rozčílil až k nepřítetnosti, tak moc, jak to Gábina ještě nikdy předtím neviděla. Řval na ni opravdu zle, aby si uvědomila, co všechno to pro něj znamená. Gábina ale ničemu nerozuměla. Do očí se jí tlačily slzy. Nechápala, co to

do něj najednou vjelo a proč mu na tom projektu tolik záleží. Mohla by si snadno myslet, že její žárlivost a obezřetnost je na místě. Jenomže Dušan najednou zjemnil svůj tón, a dokonce se i podbíživě pousmál.

„Ty jediná to pro mne dokážeš uhlídat. Věřím ti jako nikomu!“ řekl již klidným, téměř prosebným tónem a podíval se na Gábinu jako na svoji spásu. Palcem jí utřel slzu z tváře.

„Teď ani nevím, jak ti mé důvody vysvětlit, ale mám obavu, že již brzy budu muset.“

Gábina pořád nic nechápala, ale ráda se nechala přivinout na jeho hrud. Co by za to dala, kdyby se k němu mohla znova a natrvalo vrátit.

„Ty ale určitě na něco přijdeš, poradíš jí, jestli se vydá špatnou cestou. Najdete spolu zajímavé zápletky.“

„To víš, že ano, láska!“ souhlasila zjihle. „Nevěděla jsem, že ti na tom tolik záleží!“

Dušan ji od sebe odsunul na délku paží, držel ji za ramena a díval se jí do očí. Takový pohled neznala. Nakonec se na ni nepatrně usmál a přešel k oknu, aby se podíval na ulici.

„Venku je krásně. Večer bychom mohli někam zajít na skleničku,“ navrhnul. Gábina pookřála. Udělal jí tím radost.

XV.

Chatrč, tajemná již od samého počátku, teď byla ještě tajemnější. Za zdí pod skálou ukrývala tajemství, o kterém zřejmě moc lidí nevědělo. Bylo to tak vzrušující, až to Evě bralo dech. Vzrušením byla bez sebe, zažívala stavy podobné těm, které mívala těsně před důležitými zápasy v halách nabitých k prasknutí. Musela se jít na-dechnout před chatrč, omrknout okolí, jestli se kolem náhodou někdo nepotlouká. Dejzy zatím jen nakukovala dvířky a neměla odvahu vstoupit do neznáma. Když se Eva vrátila s baterkou a nastavila blíž kameru, klekla si k otvoru a opětovně do něj posvítila.

Za dvířky se ukrývala velice těsná kobka, skalní výduť, prostor o velikosti asi metr na metr. Eva komentovala do kamery, co zrovna vidí. Ta malá jeskyně však pokračovala dál skalní štěrbinou, která však byla moc úzká a ani velice štíhlý a drobný člověk by zřejmě nebyl schopen se jí protáhnout. Když baterkou posvítila nahoru, skalní prasklina se tam mírně rozšiřovala do jakéhosi temného komínu, který mizel v neznámu mezi kameny. Žádné světlo jím do kobky nepronikalo.

Kdosi šikovně postavil chatrč tak, aby zakrývala tajemný vstup mezi skaliska. Dalo by se říct, že tak vznikla dokonalá skrýš. Ale k čemu sloužila?

Eva namířila kužel světla z baterky na dno jeskyně a spatřila prachem zapadaný předmět obdélníkového tvaru, něco jako podlouhlou placatou krabičku. Srdce se jí rozbušilo vzrušením jako zvon. Musela se ovládnout, aby se hned nenasoukala celá dovnitř a neudělala nějakou fatální chybu. Neznámý předmět tam však nechat nemohla.

Ze všeho nejdříve přivázala Dejzy vodítkem k rámu vchodových dveří. Prikázala jí, ať hlídá a nikoho nepouští dovnitř. Před chatrčí pak sebrala další dlouhý klacek. Rozhlédla se kolem a pak se vrátila dovnitř, k ocelovým padacím dvířkům. Znovu spustila kameru a zhluboka se nadechla.

„Pěkně se nám to zamotává! Tajemná kobka může vše dosti zkomplikovat. Měla bych ji ignorovat, jenže to nejde. Proč byla tak pečlivě ukrytá? Co v ní bylo? Lidská zvědavost, jedna z vlastností, kterou máme společnou se zvířaty, což jste mohli právě vidět u mého psa, je prostě nepřekonatelná.“

Po krátkém řečnickém vstupu se opět sklonila k otvoru, aby se lépe podívala dovnitř. Musela zjistit, jaký předmět se vlastně pod nánosy prachu nachází. Když strčila dovnitř ruku, ucítila nepatrný průvan, a taky se jí na okamžik zdálo, že zahlédla nepatrný záblesk světla, který jí slabě osvětlil dlaň. Ale když to zkusila znovu, už se jí to znovu uvidět nepovedlo.

Znamenalo by to, že mezera ve skalní stěně vede až někam na vrchol převislé skály, odkud sem pronikají sluneční paprsky.

Když si do škvíry posvítila, zdálo se, že se za ní nachází ještě další otevřený prostor. Così jako miniaturní jeskyně. Eva se nacpala do kobky celou horní polovinou těla. Nesebrala odvahu vlézt tam celá. Dávala pozor, aby nezavadila o klacek, který držel dvířka otevřená. Druhou větví se jí povedlo obdélníkový předmět přisunout na dosah ruky. Konečně jej mohla uchopit a vytáhnout ven.

Měla z toho zvláštní pocit. Opatrně a s respektem tu věc vynesla na denní světlo. Držela ji jako vzácnost, ačkoli nevěděla, o co se vlastně jedná. Celé to bylo zabalené do starých novin. Sedla si na terasu a v klidu, ale s notnou dávkou vzrušení, opatrnosti a napětí tajemný předmět rozbalila. Snažila se přitom noviny neroztrhat. I ty měly svůj význam. V rukou teď držela nevelký, do poslední stránky popsany zápisník.

Původní pevný obal byl nejspíš černý, ale lety zešednul. Vnitřní stránky taky ztratily svou bělost a byly mírně zažloutlé. Ale zápisky, různé kresby, podivné znaky podobné notám a šifry u nich byly velice zachovalé a stále dobře čitelné.

Noviny, v kterých byl zápisník zabalený, pocházely z roku 1981. Eva je opatrně složila. Vzala zápisník do rukou a podívala se na Dejzy.

„Co tomu říkáš, parťačko? Našly jsme tu poklad?“ Dejzy zavrtěla ocasem. Měla radost, že Eva sedí vedle ní. Vlhkým čumákem ji poškádlila na krku.

„Nepůjdeme se nejdříve proběhnout?“ položila jí Eva otázku. Potřebovala si z toho nenadálého rozrušení vydechnout, a když se jí zdálo, že Dejzy přikývla, šla se převléknout do sportovního. Zápisník i s novinami položila na stolek v chatrči. Tenkou překližkou

zakryla dvířka a palandu vrátila na původní místo. Pak zamkla na zámek.

Samozřejmě, že byla zvědavá, co zápisník ukrývá. Ale do jeho průzkumu se pustí až později. Ráda odkládala překvapení. Párkrát, když si z legrace vsadila do loterie, odkládala kontrolu výsledku dokonce tak dlouho, až tiket propadl. Jindy ji zase překládala ze dne na den s vědomím, že ještě pořád není jasné, jestli vyhrála. Měla prostě ráda napětí z očekávání.

S Dejzy se jí běhalo mnohem lépe než předtím samotné. Přece jen se měla v případě nebezpečí na koho spolehnout a Dejzy v tom byla dobrá. Všimla si sebemenšího pohybu a šustnutí. Objevila by každého na sto kroků od nich. Kromě toho byla pořádně rychlá a nebojácná. Nikomu nikdy neublížila, ale Eva byla přesvědčená, že kdyby si na ni někdo něco dovolil, neváhala by Dejzy vložit se do toho a bránit ji. Společně uběhly kolečko, které měla Eva v nohách již po několikáté. U ovcí Dejzy znejistěla, zřejmě něco takového viděla vůbec poprvé. Chvíli si je se zájmem prohlížela, ale pak spěchala za Evou, která jí zmizela z dohledu. Proběhly loukou pod borovicemi, pěšinou až do širokého údolí, v kterém se ztrácel potok. Tam se Dejzy najednou zastavila a se zježenou srstí začala zlověstně vrčet. Eva nikoho neviděla, jen podle směru, kterým pes upíral svoji pozornost, si nakonec všimla postavy, právě mizící za horizontem. Nestihla si ji prohlédnout. Nepostřehla ani to, jestli se jednalo o muže či ženu. Ale s určitostí mohla říct, že to byl člověk, který se snažil co nejrychleji zmizet z jejich dohledu. Kdyby chtěla, snadno by tu osobu doběhla, ale rozmyslela si to. Co když se jenom zalekla psa, a proto se raději vytratila.

Místo toho, aby se vydaly po její stopě, otočily se a namířily si to zpátky. Utíkaly znovu kolem místa, kde potok mizí v rouře pod zemí. S Dejzy, která i při Evině tempu stihla ještě kroužit kolem ní a neustále zkoumat okolí, si prostě byla mnohem jistější. Najednou se jí však ztratila z dohledu. Eva si to uvědomila až po nějakém čase. Chvíli na ni v běhu volala. Nakonec se zastavila a několikrát zapískala. Dejzy se vynořila z nedalekého chroští ve zvýšeném svahu, aby se paničce ukázala, ale hned se tam zase vrátila. V tom místě se na druhé straně potoka začínaly skály zvedat do strmých a vysokých útvarů, stejných jako byly i za chatrčí. Dejzy pak vybíhala znova a znova, jenom aby se ukázala, ale pokaždé zase s vrtním ocasu zmizela. Jasně tím dávala najevo, že něco našla. Eva se tedy musela kousek vrátit. Když sešla z vyšlapané stezky a došla k Dejzy těch pár metrů stranou, srdce se jí leknutím málem zastavilo. V mírném svahu, v mechu u pařezu, narazila na bezvládné tělo houbaře, kterého před několika dny potkala u ohrady s ovce-mi. Že je po něm, bylo první, co ji napadlo. I to, že to určitě nějak souvisí s postavou, která před nimi jenom před chvílí utekla za horizont. Sáhla po mobilu, ale ten zůstal v chatrči. V tom šoku nevěděla, co má udělat, když se najednou na bledé houbařově tváři objevil blažený úsměv, poté co ho Dejzy olízla. Eva v tu chvíli poznala, že není tak zle, jak se obávala. Všimla si i proutěného košíku a nakonec i jeho obsahu. Ten šílený houbař zjevně natrefil na trs lysohlávek. Nožem, který ležel v košíku, si je od pařezu odkrojil a rovnou na místě je i snědl. Když se k němu naklonila blíž, všimla si na jeho nezvykle bílých rtech zbytků rozžvýkaných hub. Ten člověk tam ležel ve svém nádherném deliriu a usmíval se na svět

kolem sebe. Eva usoudila, že nebude volat záchranku. Že ten blázen zřejmě požívá všechny houby, co v lese najde, a po jejich požití si užívá svých barevných halucinací.

„Ještě tohle mi chybělo!“ pomyslela si.

Odtáhla Dejzy stranou a chtěla zase vyběhnout. Čekalo ji ještě moc práce a neměla čas na podobné rozptylování. Taková šílenost do jejího filmu nepatří. Už se skoro obě rozeběhly dál, když si všimla, jak se houbař s vypětím vši vůle posadil a opřel o pařez. Zřejmě ho do reality přitahoval Evin hlas, když mluvila na psa. Jenže po chvílce se znovu svalil do měkoučkého mechu a usnul v něm jako v peřině.

Těch zážitků bylo na Evu nějak moc, proto když nakonec dorazily k chatrči, musela si na chvílku sednout. Nejraději by někomu zavolala a všechno to ze sebe dostala, jenomže jí zase chyběl signál, a tak si mohla promluvit jen se svou společnicí, vnímavou Dejzy. Ovšem ta byla skvělá posluchačka.

V první řadě musí odpoledne zvládnout spoustu záběrů a odvést tunu další mravenčí práce s tím spojené, teprve pak se může probírat zápisníkem, který ji od jeho nalezení doslova magnetizoval.

Převlékla se, na hlavu nasadila klobouk. K potoku vynesla všechno potřebné a konečně fotoaparát i kameru postavila na stativ, na optimální místa, která vybrala již minule. Počasí by snad ani nemohla přát lepší. Po nebi se honily drobné mraky a světlo bylo ideální. Vlezla v holínkách do vody a spustila nahrávání.

Usmála se do objektivu, jak jinak než svým andělským úsměvem, chopila se lopatky a pronesla:

„Věřím, že vám zůstala kuráž i touha po dobrodružství, jaké můžete prožít jen při rýžování zlata. Slíbila jsem, že v tomto dílu Vás seznámím alespoň s těmi nejdůležitějšími věcmi, které k této vzrušující činnosti budete potřebovat.“

Když jí do záběru vběhla Dejzy, nenechala se vyvézt z konceptu.

„Jo, a zapomněla jsem vám představit svoji pomocnici a přítelkyni v dobrém i zlém Dejzy.“

Potom ji chytla za obojek a odtáhla ke schůdkům, kde ji přivázala k zábradlí.

„Nezlob se, ale takhle bychom dnes nic neudělaly,“ slušně se Dejzy omluvila a vrátila se zpět před objektivy.

„Tohle je lopatka. Neslouží nám k výkopu válečných zákopů, ale k usnadnění nabírání štěrku a písku do rýžovací pánve.“

Eva odložila lopatku a do ruky uchopila měděnou pánev, aby jí předvedla.

„Měděná rýžovací pánev je tou nejdůležitější pomůckou, kterou budete potřebovat. Nemusí být samozřejmě jenom z mědi, taky je k mání například plastová. A pak je tady spousta dalších, méně důležitých serepetiček,“ pokračovala a postupně před objektivy strkala předměty, které rovnou i komentovala. Tuhle pasáž nechtěla udělat nijak dlouhou, aby nebyla nudná, a snažila se v popisech používat co nejúspornějších obrátů a k tomu být alespoň trochu cool. Doufala taky, že doma u stolního počítače se jí podaří záběry vtipně sestříhat, aby celou scénu ozvláštnila, urychlila a osvěžila. Triků měla k dispozici skutečně dostatek.

Poté, co nakonec představila své holínky a klobouk, podívala se na Dejzy, která ležela u schodů a po očku ji hlídala.